

erede Medlem mente dernæst, at det var urigtigt, at man kunde undlade at udstede Proklama. Den Anledning skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det jo forholder sig som det erede Medlem selv erkjendte, at hvor der findes privat Skifte Sted, hvor Arvingerne selv skifte og dele, beror det paa deres eget Foragtsbesindende, om de ville udstede Proklama eller ikke; for saa vidt sker der ingen Forandring i den nuværende Retstilstand. Men jeg finder ikke, at det mere skal være en Sag mellem Arvingerne og Kreditorerne, som det erede Medlem udtrykte sig, naar det er fuldstændig privat Skifte, end det er en Sag mellem Kreditorerne og Arvingerne, naar Skiftebehandlingen foregaaer under Skifterettens Ledelse, men hvor dog samtlige Arvinger vedgaa Gjælden og svare til den lige over for Kreditorerne. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at denne Forordning om Proklamas Udstedelse kan lige over for Arvinger, der vedgaa deres Gjældsansvar lige over for Kreditorerne, være meget ubillig. Spilken Interesse kunne Arvingerne overhovedet have af, at der ikke udstedes Proklama? Er det fordi de paa denne Maade vilde unddrage sig Gjælden? Nei ingenlunde; de vedblive at hæfte for Gjælden, det er netop Meningen. Udstedes der Proklama, blive de Kreditorer, som ikke melde sig inden Proklamas Udløb, prækluderede, det vil sige, deres Fordringer blive slaaede ihjel; men udstedes der ikke Proklama, kan der ikke finde Præklusion Sted, saa vedblive Kreditorernes Fordringer at gjælde. Arvingerne kunne ikke tilsigte, at unddrage sig deres Gjældsforpligtelse ved ikke at udstede Proklama. Dette er saa aabenbart, at det er mig fuldstændig klart, at i det aldeles overveitende Antal Tilfælde vil det eller anden Arving forlange, at der skal udstedes Proklama, netop for at Boets Forhold kan blive klart, og i Følge Lovforslaget er en eneste Arvings Billie i saa Henseende tilstrækkelig; er der blót En, som forlanger, at der skal udstedes Proklama, saa skal det ske. Men jeg tror, at samtlige Arvinger ikke ville blive enige om ikke at udstede Proklama, med mindre der virkelig er en saaregen Grund, som gjør det ønskeligt for Arvingerne saa hurtigt som mulig at faae Boet sluttet paa en saadan Maade, at de Forhold, hvortil man staar til Kreditorerne, vedblive at være de samme, som de hidtil have været. Erede Medlemmer ville se, at Proklama skal udstedes med 3 eller 6 Maanedes Varfel; det skal være 6 Maanedes, naar der kan være Tanke om, at der er Kreditorer i fjerne Lande. Nu veed jeg, at der kan være mange Tilfælde, hvor det i høi Grad interesserer Arvingerne, naar Boet overhovedet er solvent, naar Arvingerne overhovedet tør vedstaa Gjælden overfor Kreditorerne, at faae Boet sluttet saa hurtigt som mulig. Boet omsfatter f. Ex. 2—3 forskjellige Gaarde, der er 2—3 Sønner, Familien er fuldstændig enig om, at den ene Søn skal have den

ene Gaard, den anden Søn den anden Gaard osv. Er det da ikke unaturligt, at denne Ordning ikke kan finde Sted, forinden man har indladt Kreditorerne med 6 Maanedes Varfel osv.; thi saalænge Proklama ikke er udløbet, naar det først er udstedt, kan Opgjørelse ikke finde Sted, kan Deelingen ikke foregaa. Men det er jo aabenbart, at naar et saadant Familiearrangement skal finde Stede, følger i de fleste Tilfælde ganske naturlig tilligemed Dørtagelsen af en af Boets Giendomme tillige Dørtagelsen af den Gjæld, som hviler paa Giendommen, enten helt eller delvis; ogsaa dette kan arrangeres paa denne Maade mellem Arvingerne. Skal man gaa frem paa den forhindne Maade gjennem Udstedelse af Proklama osv. vanskeliggjøres den Slags Arrangementer, og i det Dieblis, der udstedes Proklama, naar det med andre Ord paalægges Kreditorerne under Tvang af Fordringernes Fortabelse at melde sig inden en vis Tid, følger demmed tillige en Ret for de saaledes indkaldte Kreditorer til at forlange deres Penge betalte og for Boet en Forpligtelse til ikke at komme til at skiftes, deles eller opgjøres, forinden Kreditorerne ere blevne betalte. Men der kan være Tilfælde, hvor der i Følge de Gjældsforhold, som den Afhøide har indgaaet, var givet ham en lang Tids Genstand, hvor Kreditor var forpligtet til at vente en lang Tid, inden han kunde forlange Betaling; man gjør det da muligt for Arvingerne ved de Bestemmelser, som staa i Lovforslaget, paa samme Tid, som de ere forpligtede til at gaa ind og overtage deres afdøde Fæders eller Slægtnings Arveladerens, Gjældsforpligtelser, ogsaa at faae Krav paa at nyde Godt af de Fordele, han havde faaet, hvortil hører det, ikke at skulle betale, før Forsalstiden er kommen. Det forekommer mig at være naturligt, at naar Sønnene gaa lige ind i Fæderens Forhold, naar de gjøre det til den ene Side, sga maa de ogsaa gjøre det til den anden Side. Det erede Medlem dvalde hendel ved nogle Bestemmelser i det 3die Kapitel, særlig §§ 30—32, angaaende Kurators Ansættelse. Det forekommer mig, at han paa dette Punkt stod i sit Modsetning til det erede Medlem for Søndborg Amts 7de Valgheds (Steenstrup). Det nævnte erede Medlem havde, dersom det maa være mig tilladt at sige det, Ret, naar han mente, at Lovforslaget gik ud paa at gjøre Skifteforvalteren almægtig eller enerådig, saasnart ikke alle Arvinger eller alle Kreditorer vare enige. Man har i § 32, et eklatant Vidensbyrd om, at det ikke forholder sig saaledes, thi ifølge denne Paragraf kan Skifteforvalteren netop ikke ansætte en Kurator, medmindre samtlige Boets Vedkommende derom ere enige. Det er altsaa ganske det Omvendte af, hvad det erede Medlem mente; men der udtales ganske vist i § 24, den Regel, at naar Boets Vedkommende, altsaa efter Omstændigheder Kreditorer eller Arvinger, ere af forskjellig Mening, saa tilfalder det Skifteforvalteren at tage